

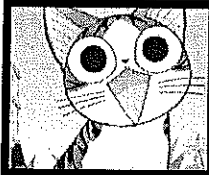
OAK KALIMA!

3

Kersteditie 2009

OAK: de Oosterse Afrikaanse Kring
Voor studenten Oosterse talen en culturen
en Afrikaanse

2009-2010

Voorwoord van de Preses

04-12-09

Beste OAK'ertjes,

*De dagen gingen alweer snel voorbij,
de OAK-activiteiten waren weer zeer leuk,
vele nieuwe leden en die plezierden mij,
overal leuk.*

*Dit slaat echt nergens op,
inspiratie heb ik nu echt niet,
lees verder van Liesbeth maar een flauwe mop,
een rode biet.*

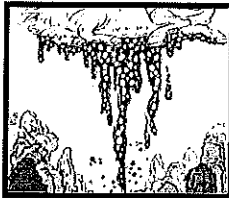
*Volgende donderdag is er OAK on ice,
ga allen maar daarheen,
dan zie je wel wat fraais,
een gebroken kleine teen.*

*Verder wens ik jullie veel succes,
dichterbij komen ze zeker,
die examens en die laatste les,
een plastieken beker.*

De volgende bladzijden worden alleen maar beter!

Groetjes,

Shadé,
OAK praeses 2009 - 2010

Mo Yan Spreekt

lezing 20 oktober, faculteit letteren en wijsbegeerte

Wat volgt is een weergave van de lunchlezing met Mo Yan van 20 oktober op de faculteit letteren en wijsbegeerte, auditorium B.

Terwijl professor Dessen, gerenommeerd Chinees auteur Mo Yan en drs Leslie de Vries naast elkaar plaatsnemen vooraan in het auditorium, plaatst de voorzitter commissie internationalisering van de faculteit letteren en wijsbegeerte zich tegenover het publiek. Zijn rijzige en baardige, maar vriendelijke gestalte dwingt een stilte af in de zaal. Hij leidt het te volgen interview in:

“Wat belangrijk is voor de UGent, is het internationale karakter. Vorig jaar studeerden in totaal 580 studenten via het Erasmus uitwisselingsproject in het buitenland. 250 van deze mensen komen uit deze faculteit zelf: letteren en wijsbegeerte. Ook met China is de band aan het versterken. Met 5 Chinese universiteiten heeft de UGent samenwerkingsprojecten. Ook zakken al enkele jaren studenten Sinologie in het derde jaar af naar de Liaoning Universiteit in het noorden van China. Het woord is nu aan professor Bart Dessen.”

Professor Dessen legt de structuur van de lezing uit, deels in het Nederlands, deels in het Chinees met Leslie de Vries aan zijn zijde om een onmiddellijke vertaling te bewerkstelligen: eerst zal de professor meneer Mo Yan zelf interviewen, vertaald door de Vries, daarna volgen de vragen van het publiek, weerom vertaald door Leslie. Meteen volgt de eerste vraag, gesteld door de enthousiaste professor.

Professor dr. Dessen: “U, meneer Mo, bent een vertegenwoordiger van de hedendaagse literatuur in China. Hoe ziet U uw positie daarin?”

Mo Yan: “Ten eerste wil ik wel zeggen dat ik zeer vereerd ben hier te zijn op jullie Universiteit, die intussen al 200 jaar bestaat. Een hele prestatie, dat. Wat mijn positie betreft in de moderne Chinese literatuur, dat is moeilijk te beoordelen vanuit mijn eigen ogen.” Hij pauzeert hier even.

“Ook in Frankfurt werd ik uitgenodigd om het hedendaagse literaire China te vertegenwoordigen. (Hij verwijst hier naar een literaire happening te Frankfurt (de *Frankfurter Buchmesse*) enkele dagen voordien.) Niet veel hedendaagse Chinese auteurs willen komen spreken. Omdat ik een babbelkous ben, kom ik dus wel af. (Lacht) Wat het publiek hier (buiten China) op lezingen van Chinese auteurs verwacht, is iets ophefmakend.

iets politieks. Wat hoor ik dan te doen, het publiek tevredenstellen, of misschien mijn land ophemelen? Ik heb besloten om te ‘zeveren’.

Ik ben opgegroeid in Shandong. Dit is nog Duits territorium geweest. Er zijn daar 2 spreekwoorden over Duitsers. Eén ervan is: ‘Duitsers hebben geen knieën’, de tweede is: ‘Duitsers hebben een gespleten tong.’ Duits werd er wel geleerd omdat het handig was om te helpen bij het aanleggen van de spoorweg. Daarom werd er ook gezegd dat om Duits te leren je eerst jouw tong diende open te knippen. (lacht) In de jaren ‘80 kwamen er

“Hoor ik het publiek tevreden te stellen, of moet ik mijn land gaan ophemelen?”

makkelijk om over te schrijven. Mijn kindertijd, de jaren '50, vond plaats in heel turbulente jaren. Mijn diepste herinneringen hebben te maken met honger. Ik zie nog steeds heel duidelijk kinderen met heel erg dunne benen en gezwollen buikjes. Ik herinner me zelfs dat sommigen boomschors aten. Voor de nieuwste generaties zijn dit soort verhalen absurd. Maar dit is belangrijk neer te schrijven. Dit is ook de geschiedenis van China.

Later is het belangrijk om te kijken naar de ervaringen van anderen en deze te verwerken. Ik heb het in mijn boeken over het verzet tegen de Japanners in de jaren '30 als hoofdthema. Dit heb ik natuurlijk nooit zelf beleefd. Deze geschiedenis kreeg ik mondeling overgeleverd van mijn grootouders en ouders. In Taiwan had ik een gesprek met een man over hoe hij als kind alles leerde uit boeken, door te lezen. Ik zei daarop: "Jij leerde met jouw ogen, ik leerde met mijn oren." Mondelinge overleveringen zijn een enorme inspiratiebron.

Een auteur kan enkel maar blijven schrijven als hij zijn nieuwe ervaringen en ervaringen van andere mensen verwerkt, beschrijft en omvormt tot een eigen verhaal. Zoals in mijn laatste boek is er een spetterend huwelijksfeest in het jaar 2000 op een groot plein. Op de plek die beschreven staat in het boek is er helemaal geen groot plein. Toen ik Nieuwjaar vierde in 2000, deed ik dat op een prachtig groot plein in Hokkaido, Japan. Dus zo zie je maar weer."

Professor dr. Dessen: "U bent dus geboren en opgegroeid in de volkscultuur. Maar in uw

boeken is er ook een religieus en filosofisch element. Zowel het Boeddhisme als Confucianisme komt erin aan bod."

*"Jij leerde met jouw ogen,
ik leerde met mijn oren."
Mondelinge overleveringen
zijn een enorme inspiratie."*

Mo Yan: "Het is geen zuiver Boeddhisme waar ik in opgroeide. Mijn grootouders waren zeker geen echte boeddhisten in de uiterste zin van het woord. Zij waren analfabeet en hebben dus

nooit Sutra's gelezen. Er was eerder een 'volksboeddhisme'. Maar hun gedachten waren zeker boeddhistisch beïnvloed. Als ze spraken, was dit vaak boeddhistisch getint. Bijvoorbeeld: een heel slecht persoon zal onvermijdelijk wel gestraft worden, sterven mondde uit in het reïncarneren in een dier, ... Als er een os op het land zwoegde, vroeg men zich onderling voor de grap af wiens grootvader de os wel kon zijn.

Op een bepaald moment in mijn jeugd had een man eens de poot van een kat afgebroken. Hij kreeg uiteindelijk een kind die een voet miste. Dit kind was daarenboven nog eens zeer behendig in het beklimmen van bomen. Daarom dacht iedereen dat het kind de reïncarnatie was van die kat! Vele van zulke verhalen heb ik in mijn laatste boek verwerkt."

Prof. dr. Dessen: "U zei dat de verhalen waarop u zich baseert in uw roman vooral tot u zijn gekomen via orale overleveringen. Een andere invloed die ik opmerk bij het lezen van uw werken zijn de Klassieken en Lu Xun.

In uw roman 'Wijnrepubliek' komt kannibalisme, een thema dat ook bij Lu Xun terug te vinden is, ter sprake. Ondervindt u veel invloed van andere auteurs?"

Mo Yan: "Dat ik maaër 5 jaar lagere school heb gehad, betekent niet dat ik hierna niets meer gelezen heb! (lacht) Ik stopte met schoolgaan bij het uitbreken van

*"Bij het uitbreken van de
Culturele Revolutie
stopte ik met school om
schapen en runderen te
hoeden."*

de Culturele Revolutie. In de plaats daarvan hield ik mij bezig met het hoeden van runderen en schapen. Ik kende toen amper 500 karakters, maar gelukkig heb ik bij het verlaten van de school nog een woordenboek kunnen ontvreemden, dat ik dan las tijdens het hoeden. En omdat het geheugen van een kind nog steeds jong en flexibel is, leerde ik al snel vele nieuwe woorden.

Ik was redelijk tevreden. Sommige van mijn leeftijdsgenoten, die wel naar school bleven gaan leerden eigenlijk bitter weinig bij. Maar ik leerde mezelf karakters lezen. Terwijl zij naar mijn gevoel weinig interessants zagen, verdiepte ik mij in de Klassieken en de werken van Lu Xun. Wat ik toen las is mij enorm bijgebleven. Vanaf de jaren '80 echter is het aanbod zodanig groot geworden, dat ik er niet meer toe kom om alles te kunnen lezen wat ik zou willen."

Prof. dr. Dessein: "Het is heel bizar dat er zoveel mensen een invloed van de Westerse literatuur zien in uw werken..."

Mo Yan: "Mensen zien mij wel eens als de 'Chinese Kafka' of vergelijken mij met Faulkner en Marquez.

Ik ben geen van hen. Ik heb die boeken wel gelezen maar wil origineel zijn. Ik wil een eigen identiteit als auteur. Geen vergelijkingen met andere schrijvers."

Publieksvraag: "In uw werken heeft u het ook over het 'christendom'. Hoe manifesteert het christendom zich precies in China?"

Mo Yan: "Het christelijk geloof verschilt in grote mate met het westerse, maar er is wel een kerk hoor. In de jaren '80 werden kerken

gebouwd en hersteld. Ook werden er diensten gehouden. Ik ging toen eens naar een kerk en woonde daar een bijeenkomst bij. Zo'n dienst werd wel 'verchineest': eerst moest men naar het districthoofd luisteren en pas daarna naar het woord van God. De gelovige christenen die ik beschrijf in mijn werken, geloven er ook echt in."

Publieksvraag: "Het feit dat uw bekendste werk al verfilmd werd, hoe gaat u daar mee om?"

Mo Yan: "Mijn bekendste werk, 'het Rode Korenveld', was tevens ook de eerste film van Zhang Yimou (regisseur van de Olympische Spelen van Beijing en van films als 'Hero' en 'The House of Flying Daggers'. In de jaren '80 heeft deze film de weg gebaand voor andere films. De culturele revolutie was net achter de rug en maakte het dus eenvoudig om baanbrekende films te maken: voor het eerst in lange tijd was er terug openheid in China.

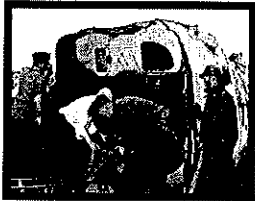
Daarvóór was het onmogelijk om kritische films te maken. Er was een soort druk om in het gareel te blijven lopen. Vanaf de jaren '80 viel die druk

weg en zo kwam er een *boom* van films en boeken met mensen die allemaal iets wilden vertellen. Ook in mijn romans zijn er uitbundige personages die graag hun verhaal willen doen. Zij symboliseren juist die vrijheid die er plots was.

Als die film nu pas zou worden gemaakt, dan zou het zeker niet meer baanbrekend zijn. Want zelf films schrijven met een eigen visie is haast alledaags geworden. Na 'het Rode Korenveld' heb ik nog samengewerkt met Zhang Yimou. Het is echter op niets

"Ik word vaak vergeleken met Kafka en Faulkner, maar ik heb mijn eigen identiteit als auteur."

"Als die film nu pas zou worden gemaakt, dan zou het zeker niet meer baanbrekend zijn. Want zelf films schrijven met een eigen visie is haast alledaags geworden."

Pendelen, het gebeurt opnieuw

Opgedragen aan alle pendelaars van de OAK

Sommige mensen worden niet graag vergeleken met een hond. Het lijkt onsympathiek om iemand een hond te noemen, terwijl aan de andere kant voor velen de hond wel trouw symboliseert. Maar als ik bejaarden de bus zie opstappen, dan is de gelijkenis voor mij onweerlegbaar. Ik bedoel niet dat ze zich zouden gedragen als honden, de meeste alleszins niet, maar hun lichaam beweegt zich op de bus zoals een hond in een rijdend voertuig: bejaarden moeten steeds naar evenwicht zoeken. Vanaf het moment dat ze opstappen, wat enorm lang duurt omdat ze hierbij zich op elk botje van hun lichaam concentreren, start een race tegen de klok om een zitplaats te vinden vóór de buschauffeur gas geeft. Ik vermoed dat vele chauffeurs uit pure leedvermaak vaak onmiddellijk gas geven wanneer ze de deuren sluiten. (Het kan natuurlijk ook aan het tijdschema liggen dat ze dit doen... NOT!) Deze oudjes reiken met trillende armen naar de volgende paal en met robotpasjes stappen ze naar hun beoogde zitplaats. Dit neem ik hen helemaal niet kwalijk, ze kunnen er niets aan doen.

Verlies van gehoor, misschien hangt dit rechtevenredig samen met het verlies van evenwicht? Ik ben daar wel van overtuigd, dankzij een bejaarde man die mij onlangs gebruikte als valnet. Keer. Op. Keer. Eigenlijk gewoon elke keer de chauffeur remde. Nu, er was in feite wel een knappe jongedame die aan deze stuntelige oude man haar plaats wou afstaan. De man nam dit aanbod eerst aan, maar na een minuut gaf hij zijn plaats terug aan haar. Hij zei dat hij "perfect in staat was recht te staan". Ze keek hem verbaasd aan en ging dan gegeneerd terug zitten. En dan gebeurde dit: zijn bejaarde vriend, die wel neerzat, gaf hem een high-five. Op dat moment begon ik me af te vragen of ik niet aan het dromen was. Ik droomde echter niet. De fysieke gewaarwording van een vallend lichaam tegen mijn zij bevestigde dit. Het was het lichaam van die man. Tegen mijn zij. Maar daarnaast zijn er ook nog die soort van bejaarden die niet met internet kunnen werken, die daarenboven ook niet snappen hoe de tijdstabellen aan de bushaltes in elkaar zitten. Dat resulteert in zulke conversaties:

"Meneer de Chauffeur. Meneer... Meneer de Chauffeur. Gaat deze bus hier naar 't station?"

"Het station? Ja, mevrouw. Ja."

"En passeerde gij ook nog langs 't station?"

"Ja." Hij laat de deuren openstaan zodat ze kan instappen.

"... En de welksten bus is dat hier dan?"

"Gent-Sint-Pieters. Station Gent-Sint-Pieters, dan."

"..."

"Mevrouw, moede gij naar 't station?"

"Nee."

Ik zou ook sterk overwegen om onmiddellijk gas te geven.

Buurman

Een kortverhaal van Scriptor Nils

Wat doe je met een buur die je horëndol maakt door het volume van zijn muziek? Het is klaarlichte dag, dus je kan 'm moeilijk aangeven bij de lokale politie – hij doet immers niets illegaals. Je zou hem kunnen vragen het lawaai wat zachter te zetten, maar 't mag al een mirakel heten als hij de deurbel beneden hoort rinkelen. Met andere woorden: er valt weinig – om niet te zeggen niets – tegen te doen; afgezien van het goeie ouwe 'recht in eigen handen nemen'. Eerst zie je er vanaf, je wil je immers niet verlagen tot het niveau van die randdebiel, je tracht de volwassene te zijn, 'the bigger man', en tracht zijn aandacht te trekken door een aantal klopjes te geven op de muur, in de hoop dat hij het signaal zal opvatten met enig medeleven, en gezwind de volumeknop van z'n stereoketen een halve slag de linkerkant uit draait. Dat gebeurt echter niet, en dat had je voorzien. Je wist immers al langer dat je buurman een lul eersteklas was. Desalniettemin tracht je nogmaals zijn aandacht te trekken door een aantal tikken te geven tegen de gemeenschappelijke muur. Opnieuw geen resultaat. Stilaan begint de irritatie op te lopen, en de eerste tekenen van agressie steken de kop op – je ziet ze zelf amper aankomen, maar voor je het weet sta je daar, in het midden van je kamer, met je tanden stevig op elkaar gedrukt, klaar om een stoel tegen de gemeenschappelijke muur te kwakken. Je doet dit. En wat luidt het verdict? De volumeknop blijft onaangeroerd. Of niet? Neen, toch niet, hij heeft 'm nog luider gezet. Hij heeft 'm... gadver... En da's dan de druppel, omdat dergelijke machteloosheid iets is waar een mens niet mee kan omgaan (niet mee zou mógen omgaan zelfs!). Je stormt naar beneden, en gaat op zoek naar boxen – je wil zijn "muziek" overstemmen, vuur met vuur bestrijden, het simpele feit dat er dan nóg meer lawaai zal zijn negerend, en tevens over het hoofd ziend dat dergelijke reactie enkel kan uitmonden in een bewapenings-wedloop die uiteindelijk gewonnen zal worden door diegene die de beste geluids-apparatuur ter beschikking heeft. En je weet gewoon dat jij dat sowieso niet bent. Toch ga je de strijd aan, omdat je niet kán verliezen op deze manier – niet zonder een gevecht!

In al je woede storm je de trappen op en af, op zoek naar de beste boxen die je in het huis hebt staan, maar al gauw constateer je dat je jezelf belachelijk zal maken met die flauwe speakers die je voor 15€ hebt kunnen bemachtigen in *dunaldy*. Maar je begint 'outside of the box' te denken – je hoeft 'm niet perse te grazen te nemen op identiek dezelfde manier als hij jou heeft 'genomen'. 't Is een kans om creatief te zijn – een goede 'prank' te verzinnen. Allereerst denk je aan gematigde straffen: eieren naar z'n raam gooien, of een knikker of twee (misschien barst het glas wel, zou dat niet schitterend zijn?), of je gaat je tuin in, raapt een hondendrol op, steekt die in een kartonnen zakje, zet het zakje aan z'n voordeur, zet de vlam in het karton, en belt aan – maar wacht, dat zal 'ie misschien niet horen. Oh! Je steekt de zak in brand, en gooit 'm door een van z'n ramen! Hmm, maar hij zal zien dat jij het was, en je aangeven – je moet iets doen waarbij hij jou niet kan betrappen, hij mag geen bewijzen hebben tegen jou. Misschien vergiftig je z'n kippen wel – alhoewel... je wil dat hij wéét dat jij het was, maar zonder dat hij daar bewijzen van heeft, en je wil ook dat hij wéét dat het is omwille van de geluidsoverlast. Dode kippen zetten die boodschap gewoon niet genoeg in de verf. Je begint rondom je te zoeken, in hoeken, kasten, laden, schuiven, rekken,... naar iets – iets wat je kan helpen om die klootzak in z'n hemd te zetten. Het uitzicht van zijn blinkende, opgepoetste auto vangt je blik, en de wieltes in je hoofd zetten zich weer in werking. Steek die banden plat! Eraf met die zijspiegels! Bekogel 'm met eieren! Breek z'n ramen, koplampen en knipperlichten! Saboteer 'm! Oh, dat laatste idee bevalt je goed – het zou wel even duren, maar hij zou je niet zien, de auto staat immers buiten het zicht van 't raampje waarachter de bron van het lawaai zich bevindt. Je weet nog niet wát je precies zal doen, maar je hebt een vaag idee uit welke componenten je plan zal bestaan; met name: een aansteker, een doek doordrenkt met benzine, en iets wat een ontsteking kan veroorzaken. Zonder het zelf te beseffen begin je deze mogelijkheid op wraak in overweging te nemen, en je

brein gaat weer aan het werk op het ritme van de dreunende baspartijen die de gemeenschappelijke muur doorboren. Al snel begin je de praktische overwegingen van dergelijk plan te overlopen – je tracht zekerheid te krijgen omtrent de blinde hoek waarin de auto zich zogezegd bevindt, je tracht te bedenken op welke manier je die hond, die je daarnet vervaarlijk stond aan te gapen toen je met een onderzoekende blik het slot van de buurman z'n achterpoort aan het opnemen was, zal ontwijken, je maakt je zorgen over mogelijke andere ooggetuigen – wacht eens even, op welk ogenblik heb je besloten dit plan daadwerkelijk uit te voeren? Wil je het wel daadwerkelijk uitvoeren, of is het louter een illusie die je jezelf voorhoudt, gecreëerd om jezelf tot barmhartige held van het verhaal te katapulteren op het moment dat je uiteindelijk beslist van het plan te laten varen, het is immers zo wreed? Doet er op dat moment niet toe.

Je begint jezelf te verwijten dat je te zacht bent – de dreunende beats galmen nu immers zo luid je kamer binnen dat je moeite hebt jezelf te horen nadenken. Harder moet je zijn! Gerechtigheid! Gerechtigheid zal geschieden verdomme! Die bomauto zal er komen, maar ook z'n huis zal branden! Branden! 't Zal 'm leren, de smeerlap! Voor je het zelf goed beseft ben je de achterdeur uitgestormd, en wandel je recht op het krakkemikkige, met spinnenrag overdekte tuinhuisje af. Da's immers waar je de benzine bewaart – waar anders? In huis? En dan zo'n smerige benzinegeur die zich nestelt in die net aangeschafte gordijnen zeker? Ja, hallo! Denk toch na mensen! Met een weloverwogen trap – niet te zacht, zéker niet te hard – schop je het oude deurtje van het oude tuinhuisje open, en grijp je naar de jerrycans die zich op het tweede schaf van het rek bevinden. Maar op het moment dat je handen, klef van het extra zweet dat je geproduceerd hebt als gevolg van je buitenzinnige woede, de handvaten van de twee – exact twee, ja – jerrycans omvatten, en je ze beide met een heftige zwaai van het schaf rukt, valt je plots op hoe licht die benzine van vandaag de dag is. Té licht. Gadverrr.. de jerrycans zijn leeg. Je vloekt in het rond, slaat om je heen, en voor je het weet richt je een ravage aan in je eigen tuinhuisje. Tegen de tijd dat je weer bedaart, is het laatste beetje redelijkheid waarover je nog beschikte volledig verdwenen – het meesterplan, waar je het voorbij halfuur constant mee bezig bent geweest, valt voor je ogen in duigen, je hele wereld stort in elkaar, en je bent de tranen nabij. Voor de zoveelste keer die dag voel je jezelf vernederd, ingemaakt door een gewiekste tegenstander, in een veldslag waarvan hij waarschijnlijk zelf niet weet dat hij plaatsvindt – wat het natuurlijk enkel erger maakt. En je verliest alle controle over je eigen hersenactiviteit, en de scheidingslijn tussen werkelijkheid en verbeelding vervaagt op het moment dat je die baseball-knuppel opmerkt, die zich al die tijd stil in een donkere hoek had verstopt. Met een grijns grijp je de knuppel vast met beide handen, en stapt behoedzaam het tuinhuisje uit. Eender wie op dit moment geconfronteerd wordt met de blik in je ogen, zou je waanzinnig verklaren; maar je hebt geluk: 't is een zondagnamiddag, en zoveel volk loopt er niet op straat! Toch nog 'n meevaller, niewaar? Je sleept jezelf voort in de richting van het muurtje dat jouw tuin en de zijne van elkaar scheidt, en springt erover, de knuppel stevig geklemd in de rechterhand. Ow! Die hond! Ja, dat wordt dan maar je eerste slachtoffer. Daarna stap je kordaat op de auto af, en vernietigt hem. Een woedend, en verbaasd man komt het terras opgelopen – hij roept een aantal verwijten je richting uit, maar de betekenis van de woorden dringt niet tot je door. Spreekt hij een andere taal? Wie is die man overigens? Op het moment dat je zijn stuiptrekkende lichaam voor een zevende maal mept met het inmiddels rood geworden uiteinde van je bat, op het moment dat er splinters afkomstig van je buurman z'n schedel blijven vastprikken op je nieuwe wollen trui, op het moment dat hij z'n laatste adem uitblaast onder begeleiding van geschreeuw afkomstig uit het huis van de overburen, besef je wat je gedaan hebt. Of beter nog, wat je vergeten doen bent. Eén mep op de stereoketen, en die overdonderende baspartijen, veel te luide beats en irritante synths sterven weg. Eindelijk. Rust. Volledige innerlijk vrede nu, je laat je in de zetel van wijlen je buurman zakken, en overziet met een groot gevoel van tevredenheid de ravage die je hebt aangericht. Op het moment dat de sirenes naderen, strek je je lichaam volledig uit, en geniet van die laatste momenten vrede vooraleer het jachtige leven weer zijn normale gangetje zou beginnen gaan, en je laat het zelfs niet tot je doordringen, dat je, sinds het moment dat de jerrycans te licht bleken te zijn, eigenlijk geen noot muziek meer hebt gehoord.

9 november: Wen Jiabao belooft Afrika 7 miljard

In Sharm-el-Skeikh, Egypte, vertelt Wen Jiabao, bij de aanwezigheid van de presidenten van Soedan en Zimbabwe, wat hij wenst te verwezenlijken in samenwerking met Afrika: "We zullen Afrika helpen financiële capaciteit op te bouwen." In dit forum was er ook kritiek: China zou niet kijken naar de Mensenrechtenrapporten over bepaalde overheden waarmee zij zakendoet. Een nog extremere bewering is dat China de Afrikaanse grondstoffen plundert om de eigen economische groei te kunnen ondersteunen.

Wen Jiabao spreekt dit laatste tegen. "De stelling dat China aan neokolonialisme doet is onhoudbaar, in mijn opzicht." Wat China wil doen is vrede, veiligheid en groei stimuleren. Op vlak van milieu wil hij zelfs ook ten minste 100 'clean-energy'-projecten opstarten.

Het Internationaal Monetair Fonds is bezorgd om deze miljoeneuro's die China aan het uitdelen is aan Afrikaanse landen, omdat deze landen misschien schulden opbouwen die ze nooit terug kunnen betalen. Wen Jiabao heeft hier een oplossing voor, want hij belooft 7 miljard euro aan lage-kostleningen en de kwijtscheldingen van openstaande schulden van meer dan 30 Afrikaanse landen. Hij waarschuwt daarnaast ook nog Verenigde Staten om hun schulden meer in toom te houden, zodat de stabiliteit van de US-Dollar niet in het gedrang komt.

11 november: "Dank je, China, voor jouw manier van zakendoen.", Paul Kagame, president van Rwanda.

Chinese investeringen in infrastructuur en bedrijven doen de zaken in Rwanda bloeien. Dit wordt bekritiseerd door het Westen: de meeste Chinese bedrijven vallen vaak terug op hun regering om hen te steunen om een bod te maken op een constructieproject die vele onafhankelijke Westerse bedrijven niet kunnen overstijgen. De president van Rwanda zegt dan over de manier waarop het Westen zakendoet met Afrika geen vooruitgang brengt. Zakendoen met China brengt nieuwe wegen en geld. Verder maakt hij duidelijk dat hij "het verkiest dat Westerse landen investeren in Afrika, eerder dan enkel ontwikkelingshulp verlenen."

14 november: Chinezen in Angola geïsoleerd en aangevallen

In de hoofdstad van Angola werken tienduizenden Chinezen aan de heropbouw van het land na een 27-jarige burgeroorlog. De laatste tijd is er een opeenvolging van geweld tegen deze Chinese gemeenschap. 1 man, die weigerde om beroofd te worden, werd vermoord. Andere Chinese zakenkantoren werden geplunderd, de werknemers neergeknuppeld en bedreigd met AK-47's. De laatste maanden bouwt dit geweld zich meer en meer op. Chinezen worden geïsoleerd en zijn te bang geworden om nog op straat te komen. Vorige maand werden 3 Chinese bouwvakkers nog overgoten met kokend water, waarna ze werden beroofd. Eddie Zhang, hoofd van Shanghai Construction Group, meent dat dit geweld systematisch gebeurt, in ware maffia-stijl.

stralen alle elektronische toestellen onbruikbaar maken van satellieten tot GSM's. Dit is HEMP: High altitude electro magnetic pulse. Adviseur van de Verenigde Staten Avi Schnurr bevestigt dat er maatregelen worden genomen om heel het Amerikaanse elektriciteitsnet te beveiligen.

Noord-Korea zegt aan Zuid-Korea dat het moet **stoppen met militaire schepen over de grenzen te sturen** om "spanningen op te drijven". op maandag 11 oktober zou dit zelfs tot 10 maal gebeurd zijn. Tegelijkertijd vertelt Zuid-Korea de Europese Kamer van Handel dat ze aan het uitzoeken zijn wat de ware intenties zijn van hun noorderbuurland.

Noord-Koreaanse schepen openen vuur op Zuid-Koreaanse schepen! Voor het eerst in 7 jaar openen de 2 naties het vuur op elkaar. Dit gebeurde op het omstreden grens-/zeegebied tussen de twee, waarvan beide menen op eigen gebied te varen. **De Zuid-Koreaanse patrouille-boot die de grens bewaakte loste een waarschuwingsschot af om het Noord-Koreaanse marineschip naar zijn thuisbasis te doen terugkeren.** Wanneer het schip verder zuidwaarts voer, opende de Zuid-Koreaanse boot het vuur. Beide landen eisen een verontschuldiging van elkaar voor deze korte aanval.

Kort hierna kondigt de Verenigde Staten een **onderhandelingsdelegatie aan die zal vertrekken... ooit.** Volgens het Witte huis kwam President Obama en Clinton tot de beslissing dat dit moest gebeuren: "(...) [They] have told North Korea we are prepared for Ambassador Bosworth and a small inter-agency team to visit Pyongyang at an appropriate time *not yet determined*," (eigen cursief).

Obama vertrekt naar Beijing! Daar spreekt hij in het Stadhuis een select groepje studenten en afgevaardigden toe in een debat. Enkel in

zijn openingspeech had hij het over mensenrechten: toegang tot informatie en kiezen te aanbidden wat je maar wilt. Later zou hij met Chinees President Hu Jintao praten over de economie en Noord-Korea, **maar hier werd na afloop niets meer over gehoord...**

Zuid-Koreaanse President Lee Myung-Bak en Amerikaans President Obama spreken samen Noord-Korea toe in een geteleviseerde speech. Ze beloven in ruil voor een denuclearisatie economische hulp. **Meneer Obama zegt: "We willen het patroon doorbreken** van een provocerende Noord-Korea die daarna bereidheid tot onderhandelen toont, om daarna alles nog uit te rekken."

Laatste Update: 23 November: China en Noord-Korea beloven hun langdurige militaire alliantie te behouden. Chinees minister van Defensie, Liang Guanglie, zegt dat sinds China aan de kant van Noord-Korea vocht in de Koreaanse Oorlog, **de band is bezegeld in bloed.** Volgens de minister is Noord-Korea bereid deel te nemen aan een 6-partijige bijeenkomst van China, de Verenigde Staten, Japan, Rusland, en de beide Korea's.

Thomas' Axioma's

Voor de maand december

ram

Redelijke maand, Ram. Vooral op de universiteit gaat het er nu heel hevig aan toe. De spanning en het tempo stijgen en dwingen je om er keihard tegenaan te gaan. Dikke boeken, nieuwe lectuurbundels en tal van goede voornemens in de start-"blokken" zorgen ervoor dat je wat vermoeid raakt en de spanning zich nestelt in je rug en gewrichten. Vanaf het midden van de maand kan je je ontspannen via de liefde. En dit zowel met je vaste partner als met een nieuwe verovering, dit wat de singles betreft. Het lukt nu allemaal. Ook je vrienden brengen de nodige warmte en schwing in je leven.

stier

Maand die uiteenvalt in twee blokken. Blok 1: tot medio december. Blok 2: erna. Tijdens blok 1 staat de liefde aan jouw kant. In een koppel? Je evalueert je relatie op een volwassen manier. Single? Je ontmoet nu iemand waarmee je toekomstgericht kan denken. In een beginnend contact? Het evolueert in de juiste richting. Familie en vrienden bezorgen je prettige momenten tijdens blok 1. Daarna werken ze je vooral op de zenuwen. Op studievlak gebeurt er wel heel veel. Ook in jouw voordeel. Opgelet: niet iedereen is hier even eerlijk tegen jou.

tweeling

Superdrukke maand op academisch vlak, Tweeling, waar overwegend aangename verrassingen uit voort komen. En op het vlak van de liefde zit het helemaal snor. Met je vaste partner ben je al die tijd op een roze wolk. Singles staan voor een ontmoeting die hen niet enkel betovert, maar ook een grote slaagkans inhoudt. En ja, je energie staat prima en dat is nodig. De opwinding loopt soms zo hoog op dat je nachtrust aan kwaliteit inboet. Je weet het vooraf, dus bouw preventief wat zen in tijdens deze denderende weken. Wel even uitkijken wat blokken betreft.

kreeft

Eerst het slechte nieuws: grote kans dat je nu echt teveel geld uitgeeft. En zowel Kreeften in

een relatie als alleenstaanden, krijgen Amor maar niet aan hun kant. Hetzelfde geldt voor het thuisfront waar er wat kleine disputen zijn. Maar voor de rest: Je energie en ondernemingslust pieken als nooit voorheen. Je laat niet over je heen walsen maar gaat zelf in de aanval teneinde de boeken in handen te krijgen. Wat je nog lukt ook en hoe! Wel even opletten voor wat kleine aanvaringen. Niet dat je je doel niet bereikt maar ze kunnen je wel mentaal uitputten.

leeuw

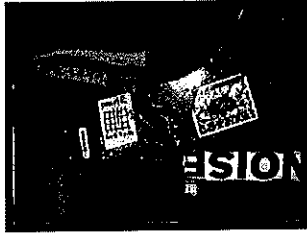
De tweede helft van de maand draait het gunstigst uit, Leeuw. Wellicht zit je al een poosje met een probleem dat je niet durft aan te pakken. Toch doen, want de tijd daartoe is nu rijp. Dit kan natuurlijk tot confrontaties en/of conflicten leiden, maar hoe dan ook voert het uiteindelijk naar een oplossing. Met je vaste partner zijn er onmiskenbaar wat strubbelingen. Probeer de zaak uit te praten, zoniet stapelen de misverstanden zich op. Let op je financiën, hier is het evenwicht even zoek. Gelukkig verkeer je in goede conditie, wat nodig is gezien je de nodige klusjes moet klaren.

maagd

Het ene moment pas jij je aan om het volgende gehoor te geven aan je drang om te ontsnappen. Dat komt vooral tot uiting als je een vaste partner hebt. In een latrelatie of veel van huis voor je lessen? Dan valt het nog mee. Maar als je op elkaars lip leeft, zal dit zeker niet jullie beste maand worden. Op de universiteit is de toestand zwaar en verwarrend en krijg je het gevoel dat je teveel in je schoenen krijgt geschoven. Wat de relatie met je superieuren er niet beter op maakt. Waak over je conditie, want door alles wat je meemaakt zit je momenteel niet zo goed in je vel.

weegschaal

Laat je maar eens voluit gaan, Libra, want dit wordt een toffe maand. Je zal soms een beetje vermoeid en gestrest zijn, maar hier stopt het slechte nieuws. Voor de rest niets dan goeds. Je

Nils' Shuffle

New York Noise

1966 - 1977: VU, Stooges undeniably cool

"It's definitely the most influential album of all time. There were only a few people who bought The Velvet Underground & Nico, but those who did, started a legendary rockband themselves. Without it, rock would never become what it is today." Brian Eno over The Velvet Underground's debuut

1974. Punk ziet het levenslicht, geïncarneerd in 4 langharige jonge mannen uit Queens, NYC. The Ramones verbluffen vriend en vijand met hun minimalistische, energieke songs en ditto performances, en brengen in 1976 hun nog steeds relevante self-titled album uit. Hiermee lagen de kerels aan de bakermat van wat eind jaren '70 de punkscène zou gaan heten - dé proteststem bij uitstek van jonge, creatieve en vooral 'pissed-off' muzikanten, die hun gal uitspuwen tegen het establishment en de steeds meer geprofessionaliseerde muziek-industrie. Geen slappe satire meer als in Pink Floyd's 'Have A Cigar', maar een ruige kopstoot van jewelste à la The Clash' 'White Riot' of The Sex Pistols' 'Anarchy in the UK'.

Maar punk was ook een vruchtbare voedingsbodem voor subtielere woede, zoals vertolkt door zangeres-poëet Patti Smith, nihilisten Richard Hell & The Voidoids, en de extreem doordachte en gekunstelde gitaarmanie van het Television van Tom Verlaine, dat met 'Marquee Moon' (1977) zo maar eventjes een van de beste en meest invloedrijke albums uit de periode neerzette. Het is niet toevallig dat deze drie exponenten van de scène actief waren in de zich immer roerende underground van New York City.

Het verhaal van de New York Noise dateert echter nog van voor het allesvernietigende geweld van de punkscène, en kent zijn oorsprong bij een groep die onder auspiciën van Andy Warhol een bescheiden succesformule werd in de 'art'scène: The Velvet Underground. De sound van dit invloedrijke collectief werd voor het grootste deel bepaald door de wisselwerking tussen frontman Lou Reed, geboren en getogen in The Big Apple, en de avant-gardistische violist John Cale. Feedback en dissonantie werden verheven tot het hoogste goed, een rommelige productie versterkte de composities enkel. Ziehier: de geboorte van 'mooi lawaai'. Het zou echter nog decennia duren vooraleer de mainstream deze formule tolereerde, maar tot die tijd kwam, bleef The Velvet Underground nieuwe musici en componisten inspireren. Bijvoorbeeld de proto-punkers New York Dolls, die gewapend met energieke songs en tonnen make-up de New Yorkse muziekscène op z'n kop zetten. Zij waren de directe voorlopers van de artistiek verantwoorde punkscène in New York, die in schrill contrast stond met de maalstroom die werd opgewekt door hun Londense tegenhangers. De New Yorkse punk was echter maar een korte levensduur gegund, want uit de assen van de aangerichte vernietiging ontsproot een nieuwe scène, een veel extremere, en veel artistiekere beweging, die zichzelf de No Wave ging noemen.

een tour doorheen de Verenigde Staten, die culmineerde in een psychedelische jamboree in het midden van de Mojave Desert. Critical acclaim liet nog op zich wachten –en deze frustratie was de directe aanleiding voor Youth's nummer 'Kill yr Idols', een stevige uithaal naar het kwaliteitsblad The Village Voice van Robert Christgau (Moore veranderde de titel van het nummer nog een poosje in 'I Killed Christgau With My Big Fucking Dick') – maar met hun derde album 'EVOL' en hun vierde, 'Sister', konden ook de critici niet langer het bestaan van deze provocatieve noise-rockers over het hoofd zien. Met 'Daydream Nation' braken ze uiteindelijk door, 8 jaar nadat de band was opgericht. Noise-rock was nu deel gaan uitmaken van de Amerikaanse alternatieve mainstream, een feit dat aan de directe oorsprong lag van het latere massasucces van oppervlakkige stadiumacts als Nirvana, Soundgarden en Pearl Jam. In tegenstelling tot deze bands zou Sonic Youth echter altijd trouw blijven aan haar eigen avant-gardistische esthetiek, nooit of te nimmer het experiment ontwijkend, steeds de grenzen van wat mogelijk is verleggend (zie de releases op Sonic Youth's eigen label SYR); nog steeds verpersoonlijken zij de erfenis van New York Noise.

Luister!

The Velvet Underground – "White Light/White Heat"

Television – "Marquee Moon"

Patti Smith – "Horses"

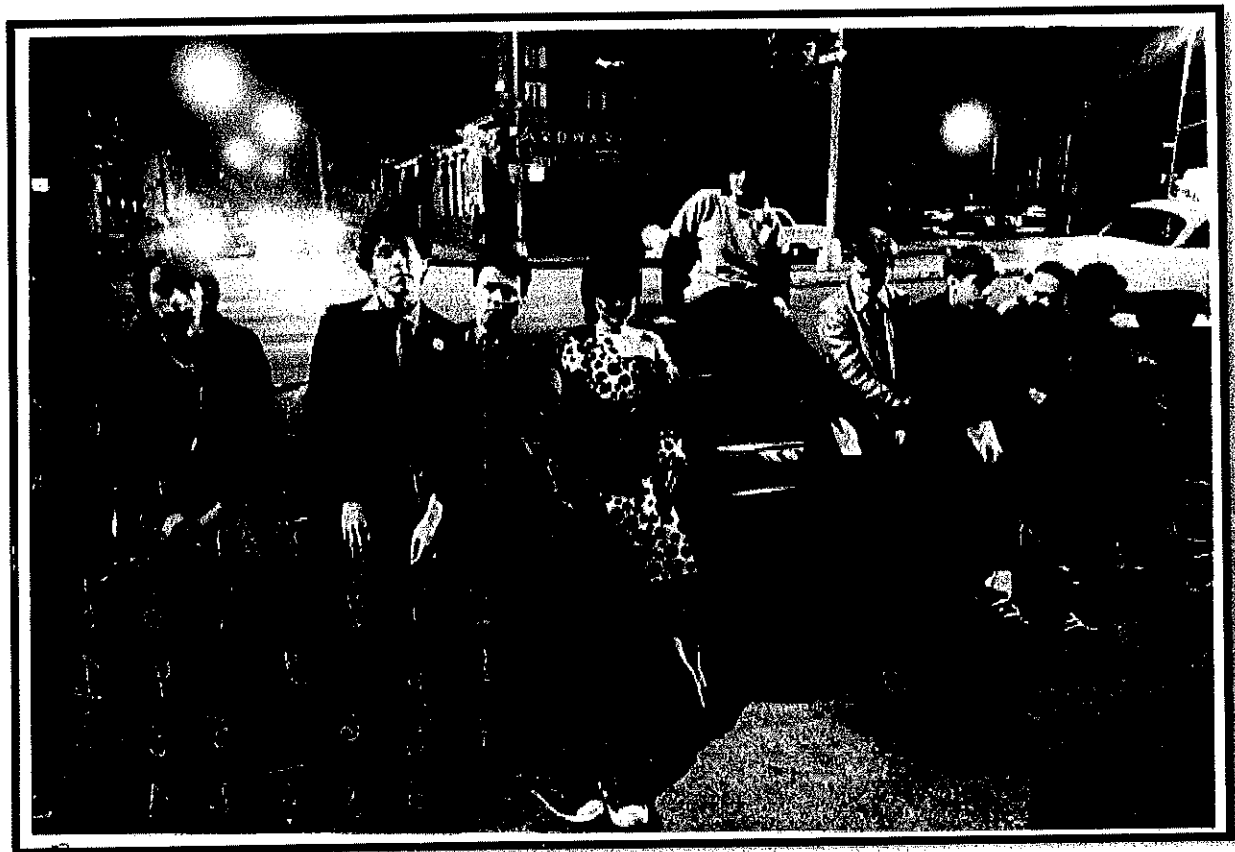
Glenn Branca – "The Ascention"

Suicide – "Suicide"

Teenage Jesus & The Jerks – "Everything"

"No New York" (No Wave compilatie)

Sonic Youth – "Bad Moon Rising"/"Daydream Nation"

The Summer of No Wave, 1978

Trashcan

Ditjes en datjes komen hier samen

TRAILER ALERT

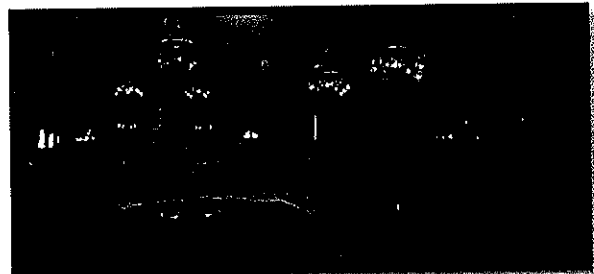
"Prince of Persia: The Sands of Time"

Hey, ken je nog dat videospel dat zich in het oude Perzië afspeelt? Dat supersuccesvol spel voor Xbox, Playstation en nog vele andere platformen met sequels, prequels en nog meer vervolgen? Met de titel 'Prince of Persia'? We-el, 'Pirates of the Caribbean'-producent Jerry Bruckheimer is verantwoordelijk voor een nieuwe blockbusterfilm met dezelfde titel!

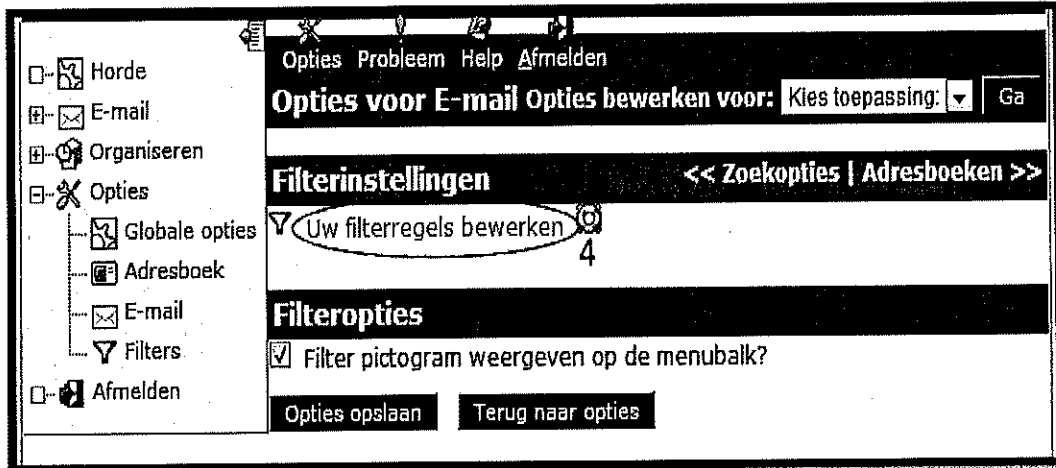
Grote vraag natuurlijk, wie mag in de *motion picture* schitteren als de donkere maar dappere prins Dastan uit het Midden-Oosten? Kan enkel in Hollywood -> het is all-American-boy Jake Gyllenhaal (!) die de hoofdrol op zich neemt. [Misschien doet dit U terugdenken aan die andere Hollywoodfilm *Memoirs of a Geisha* waarin bijna alle hoofdrollen werden ingevuld door Chinezen die zich in het Engels probeerden uit te drukken.]

Hoe dan ook, het is nu Jake's beurt om volgende zomer met een Brits accent, zo hoort het natuurlijk in pseudohistorische films, onze harten te veroveren en vele CGI-vijanden te verslaan met zijn bruingeverfde spierbundel van een lichaam.

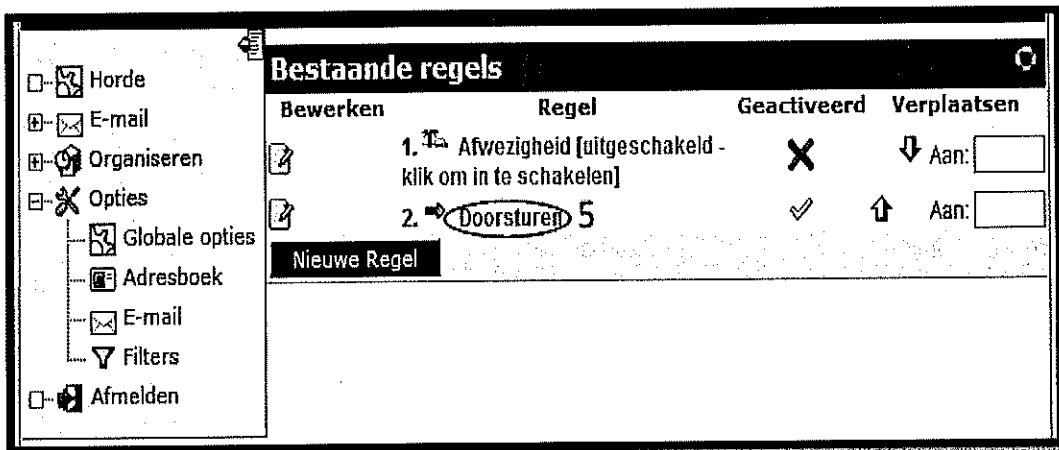
Kijk uit voor die instortende architectuur, Jake! Misschien verpletteren de brokstukken jouw megalekkere love-interest, Gemma Arterton, die we nog kennen uit onder andere die Über-Britse BBC kort-serie *Tess of the d'Urbervilles*. Jouw stoere doch elegante ontwijkingmanoeuvres lokken ons massaal naar de cinema op openingsdag. We zullen enkel nog allemaal de reflex moeten onderdrukken om onze joysticks vast te nemen bij het bekijken van alle te overwinnen hindernissen op het zilveren scherm.

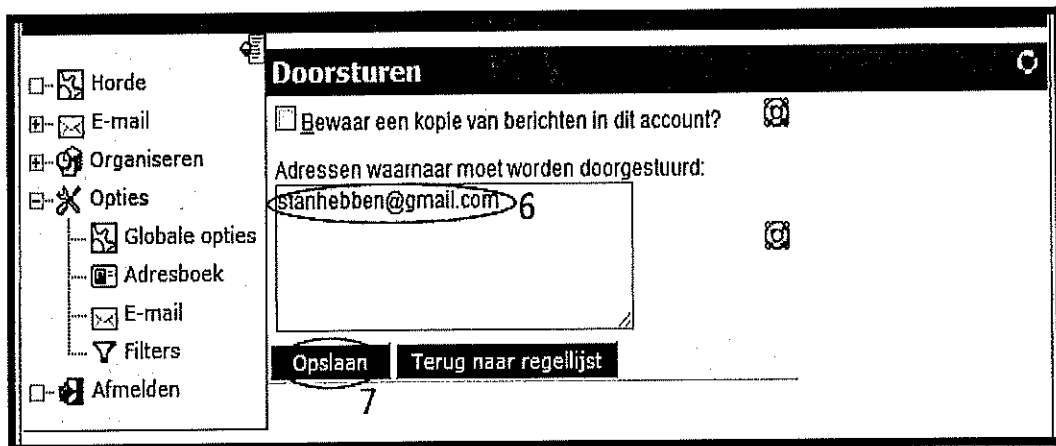
Doorgaan naar de filterregels:

De lijst met filterregels:

En uiteindelijk de instellingen voor het filter 'Doorsturen':

Verander hier het e-mailadres natuurlijk door je eigen adres, anders komen al je mails binnen in mijn mailbox ;) Jammer dat deze instelling zo ver verborgen staat, want het is superhandig.

Groeten,
Stan